

ΓΟΥΓΙΛΙΑΜ ΣΑΙΞΠΗΡ

Ο ΘΕΛΛΟΣ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΘΕΟΤΟΚΗ

12—

Ἄν σὲ χαλάσω ἐσέ, ὑπηρέτρα φλόγα,
Μπορῶ στὴν πρώτη λάμψη νὰ σὲ φέρω
Καὶ πάλι, ἂν μετανιώσω μὰ ἂν σοῦ σήσω
Τὸ φῶς σου, ἐσένα, ποῦ ἡ τεχνήτρα ἡ φύση
Τῆς ὁμορφιάς τυπάρει σ' ἔχει πλάσει,
Δὲν ξέρω ποῦ νὰ βρῶ κείνη τὴ σπύθα
Τοῦ Προμηθέα ποῦ θ' ἀναθε τὸ φῶς σου.
Τὸ ρόδο ἂν κόψω, δὲ μπορῶ καὶ πάλι
Βλάστηση καὶ ζωὴ νὰ τοῦ χαρίσω
Πρέπει νὰ μαραθεῖ· θὰ τὸ μυρίσω
Ἀπάνου στὸ δεντρό! (Φιλεῖ τὴν Δεσδεμόνα). Βασί-
Ἀναπνοή, ποῦ ἐσὺ μπορεῖς νὰ κάμεις [μωμένη
Τὸ σπαθὶ τῆς νὰ σπάσει ἡ Δικαιοσύνη!
Ἕνα ἄλλο ἀκόμα!—Ἄς εἶσαι καὶ νεκρή
Σὰν τώρα! Σὲ σκοτώνω καὶ στερνὰ
Θὰ σ' ἀγαπῶ. Ἕνα ἀκόμα· τελευταῖο!
Τόσο γλυκὸ φίλι ποτὲ δὲ βρέθη
Τόσο θανατερό! Πρέπει νὰ κλάψω
Μὰ δάκρυα εἶναι σκληρὰ τὰ δάκρυα· τοῦτα,
Κ' ἡ λύπη αὐτὴ εἶναι οὐράνια τιμωραίε,
Γιατὶ ἀγαπᾷ. —Συμπνέει.

ΔΕΣΔ. Ποιὸς εἶναι; Ὁ Ὁθέλλος;

ΟΘΕΛ. Ναὶ Δεσδεμόνα.

ΔΕΣΔ. Θάρθεις στὸ κρεββάτι;

ΟΘΕΛ. Εἶπες τὲς προσευκὰς σου, Δεσδεμόνα;

ΔΕΣΔ. Ναί. Κύριε!

ΟΘΕΛ. Ἄν σε βαραίνει κάποιο κρίμα

Ποῦ δὲ σοῦ τῶχει ἀκόμα συμπαθήσει

Ἡ χάρη τοῦρανοῦ, περιχάλεσσε

Γιὰ κείνο ἀμέσως τώρα.

ΔΕΣΔ. Ὠμέ, Κύριέ μου,

Τί νόημα ἔχουν τὰ λόγια σου;

ΟΘΕΛ. Ὅ,τι σοῦπα

Κάμε· μὰ κάμε γλίγωρα· ἐγὼ φεύγω.

Δὲ θέλω, ὁ Θεὸς φυλάξοι, νὰ σκοτώσω

Τὸ πνέμα σου ἀπροετοίμαστο· δὲ θέλω

Καὶ τὴν ψυχὴ σου νὰ σκοτώσω.

ΔΕΣΔ. Τί;

Μιλεῖς γιὰ σκοτωμό;

ΟΘΕΛ. Ναί· δὲν τὸ ἀκοῦς;

ΔΕΣΔ. Τότε, οὐρανὲ σπλαχνίσου με!—

ΟΘΕΛ. Ἀμὴν ἀπὸ καρδιάς!

ΔΕΣΔ. Ἀφοῦ λὲς ἔτσι,

Νὰ μὲ σκοτώσεις, λέω, δὲ θὰ θελήσεις.

ΟΘΕΛ. Χμ!

ΔΕΣΔ. Σὲ σκιάζομαι ὅμως· τί εἶσαι τρομερός,

Ὅταν στριφογερνᾷς τὰ μάτια σου ἔτσι.

Γιατὶ νὰ σὲ φοβοῦμαι; Δὲν τὸ ξέρω,

Ἀφοῦ δὲν ξέρω νάφταιξα καθόλου.

Κι' ὅμως γρικῶ πῶς σκιάζομαι.

ΟΘΕΛ. Στοχάσου

Τὰ κρίματά σου.

ΔΕΣΔ. Κύριε, ἀχ εἶναι οἱ ἀγάπες

Ποῦχα γιὰ σέ!

ΟΘΕΛ. Γι' αὐτὸ θένα πεθάνεις.

ΔΕΣΔ. Θάνατος εἶναι ἀφύσικος ἐκεῖνος

Ποῦ ἀπὸ ἀγάπῃ σκοτώνει! Ἀλοῖμόνός μας!

Γιατὶ δαγκάνεις ἔτσι τὸνα χεῖλι;

Ποιὸ πάθοςμα αἱματόχαρο σὲ κάνει;

Νὰ τρέμεις ὅλος;—Φοδερὰ σημάδια
Αὐτὰ εἶναι· κι' ὅμως ἔχω πάντα ἐλπίδα

Ποῦ ἴσως γιὰ μὲ δὲ θὰ δηλήσουν.

ΟΘΕΛ. Σώπα!

ΔΕΣΔ. Ναί, Κύριε· ἀλλὰ τί ἔχεις;

ΟΘΕΛ. Τὸ μαντήλι

Ποῦ σοῦδωκα, ποῦ τόσο τὸ ἀγαποῦσα,

Τὸ χάριτες τοῦ Κάσσιου.

ΔΕΣΔ. Στὴ ζωὴ μου

Καὶ στὴν ψυχὴ μου, ἐγὼ ὄχι! Κράξε ἐδῶ

Τὸν ἄνθρωπο καὶ ρώτησ' τον.

ΟΘΕΛ. Καρδιά μου!

Φυλάξου ἀπὸ τὸν ἄδικο τὸν ἔρκο.

Κοίτεσαι στὸ κρεββάτι τοῦ θανάτου!

ΔΕΣΔ. Μὰ ὄχι γιὰ νὰ πεθάνω τώρα ἀκόμα.

ΟΘΕΛ. Ναί, τώρα εὐτός. Γι' αὐτὸ ἔομολογήσου

Τὰ κρίματά σου ἐλεύτερα, γιατί,

Κι' ἂν ἔνα ἔνα μ' ἔρκο σου τὰ ἀρνιόσουν,

Μ' αὐτὸ δὲ θὰμποροῦσες νὰ μοῦ βγάλεις

Οὐδὲ νὰ πνίξεις τὴ σκληρὴν ἰδέα,

Ποῦ τὴν ἀναστενάζω! Θὰ πεθάνεις!

ΔΕΣΔ. Τότες, Θεέ, λυπήσου με!

ΟΘΕΛ. Ἀμὴν, λέω.

ΔΕΣΔ. Αὐπήσου με καὶ ὁ ἴδιος! Ἀχ, ποτὲ

Τὸν Κάσσιο δὲν ἀγάπησα, παρὰ ὅπως

Προστάζει ὁ Θεός· σὰν ἄνθρωπο· ποτὲ μου

Δὲν τοῦδωκα κανένα θυμητάρι.

ΟΘΕΛ. Στὰ χέρια του ἐγὼ τό εἶδα τό μαντήλι!

Ἐπλόκη γυναῖκα! τὴν καρδιά μου
Πέτρα τὴν κάνει; καὶ μὲ κάνεις φόνος
Νὰ ὀνομάζω τὴν πράξη ποῦ θὰ κάμω,
Καὶ ποῦ θυσία τὴν ἔκρινε! Ἐγὼ τό εἶδα
Ἐκείνο τό μαντήλι.

ΔΕΣΔ. Τότες τόδρε.
Ποτὲ ἐγὼ δὲν τοῦ τόδωκα· ἐδὼ φέρ' τον,
Καὶ τὴν ἀλήθεια ἄς πει.

ΟΘΕΛ. Τὴν εἶπε!

ΔΕΣΔ. Τί εἶπε;

ΟΘΕΛ. Ἡὼς σ' ἔλαβε!

ΔΕΣΔ. Παράνομα; Ἐμέ;

ΟΘΕΛ. Ναί!

ΔΕΣΔ. Αὐτὸ δὲ θὰ τὸ πει!

ΟΘΕΛ. Εἶναι σφαλισμένο
Τὸ στόμα του γιὰ πάντα. Ὁ τίμιος Γιαγὼς
Ἐφρόντισε γι' αὐτό.

ΔΕΣΔ. Εἶναι πεθαμένος;

Ἦ οἱ φόδοι μου ἐδηλήσαν!

ΟΘΕΛ. Ὡς κι' ἂν ἦταν

Ζωὲς ὅλες οἱ τρίχες του, ἡ μεγάλη
Ἐγδοκισή μου θὰ τὲς χώνευε ὅλες.

ΔΕΣΔ. Τὸν πρόδωσαν, ὦμέ, κ' εἰμαι χαμένη!

ΟΘΕΛ. Χάσου, πόρνη! Μπροστά μου τότε κλαῖς;

ΔΕΣΔ. Διόξε με, Κύριε, ἀλλὰ μὴ μὲ σκοτώσεις.

ΟΘΕΛ. Κάτου, πόρνη!

ΔΕΣΔ. Ἀχ κύριο μὲ σκοτώνεις, ἄφησέ με
Ἦς τὴν αὐγὴ νὰ ζήσω!

ΟΘΕΛ. Ἄν ἀντιστέκεις...

ΔΕΣΔ. Μισὴ ὥρα!

ΟΘΕΛ. Ἐκκαμ ἀρχὴ καὶ θὰ τελειώσω.

ΔΕΣΔ. Μόνο νὰ εἰπῶ μιὰ προσευχή!

ΟΘΕΛ. Εἶναι ἀργά!

Τὴ στρυγγαλίζει.

ΑΙΜ. (Ἀπὸ μέσα). Αἱ! Κύριε κύριέ μου, κύριε, κύριε!

ΟΘΕΛ. Τί εἶναι τοῦτος ὁ θόρυβος; Ἀκόμη,

Δὲν πέθανε; δὲν πέθανε τελείως;

Ὁ ἄσπληχνος ἐγὼ τώρα πονῶ.

Τοὺς πόνοὺς σου δὲ θέλω νὰ μακρύνω.

Ἔτσι, ἔτσι.

ΑΙΜ. (Ἀπὸ μέσα). Αἱ! Κύριε, κύριε, κύριε!

ΟΘΕΛ. Ποιὸς μὲ κράζει;

ΑΙΜ. (Ἀπὸ μέσα). Κύριε, ἐν λόγῳ θέλω νὰ σοῦ εἰπῶ.

ΟΘΕΛ. Ναί· ἀμέσως· εἶναι ἡ Αἰμίλια. Ἐχει τελειώ-
σει—

Τοῦ Κάσσιου ἦταν ὁ θόρυβος μεγάλος.—

Ἄ δὲ σκαλεῖται πλιά, εἶναι σιωπηλή.

Σὲ μνημὴ!—Νᾶρθε μέσα, εἶναι καλὸ;—

Μοῦ κἄζεται ξανά ἐκινήθηκα. Ὅχι!—

Τί νὰ κάμω; Ἄν μπεῖ μέσα θὰ θελήσει

Τῆς γυναικός μου νὰ μιλήσει βέβαια.

Ποιανή; Τῆς γυναικός μου;—Ἰδιὰ δὲν ἔχω

Γυναῖκα! Εἶναι ἀνυπόφερτο! Ἀχ κακή ὥρα!—

Τώρα ἔπρεπε, ἐγὼ λέω, βαρὺ σκοτάδι

Ν' ἀδράξει τὸ φαγγάρι καὶ τὸν ἥλιο,
Κ' ἡ γῆ ἀπ' τὸ φόβο ἀλλάζοντας νὰ σπάσει!

ΑΙΜ. (Ἀπὸ μέσα). Παρκαλῶ νὰ σοῦ μιλήσω, Κύριε.

ΟΘΕΛ. Σ' ἐλησημονοῦσα· μὰ ἔλα μέσα, Αἰμίλια.

Ἀγάλη; ἀγάλη· ἀμέσως·—τὲς κουρτίνες

Θὰ κατεδάσω—ποῦ εἶσαι; (Ἀνοίγει τὴν πόρτα).

Ἐρχεται ἡ Αἰμίλια.

Τί μὲ θέλεις;

ΑΙΜ. Ἀσκημὸς φόνος, Κύριε, ἐγίνηκε ὅξω.

ΟΘΕΛ. Τώρα;

ΑΙΜ. Καὶ τώρα, Κύριε.

ΟΘΕΛ. Τὸ φαγγάρι

Θὰ βγήκε ἀπὸ τὸ δρόμο του καὶ θάρθε

Σιμώτερα στὴ γῆς ἀπ' ὅσο πρέπει

Κ' ἔτσι οἱ ἄνθρωποι τρελλαίνονται.

ΑΙΜ. Ἐνὰ νέο,

Ποῦ τότε λὲν Ροδρίγο, Βενετό,

Σκότωσε, Κύριε, ὁ Κάσσιος.

ΟΘΕΛ. Καὶ δὲν εἶναι

Ὁ Κάσσιος σκοτωμένος;

ΑΙΜ. Ὅχι· ὁ Κάσσιος.

ΟΘΕΛ. Ὁ Κάσσιος ὄχι; Τότε ὁ σκοτωμὸς

Κάνει παραφωνίες; κ' εἶναι βραχνή

Κ' ἡ ἐγδοκισὴ ἡ γλυκειά.—

ΔΕΣΔ. Ὡς ἀδίκως ἐσκοτώθηκα! Ἀχ ἀδίκως!

ΑΙΜ. Ὡς τί φωνὴ εἶναι αὐτή!

ΟΘΕΛ. Ποιὰ αὐτή; Τί λές;

ΑΙΜ. Ὡχου κι' ἄλλοι! ἡ φωνὴ ἦταν τῆς κυρᾶς μου!

Βοήθεια ἐδῶ! βοήθεια! ὦ μίλειε πάλι,

Γλυκεῖα κυρά μου, ὦ μίλειε, δεσδεμόνα!

ΔΕΣΔ. Πεθαίνω ἀθῶα!

ΑΙΜ. Ποιὸς ἦταν ὁ φωνῆς σου;

ΔΕΣΔ. Κανείς. Μονάχη. Γειά σου, θύμιζέ με

Στὸν ἄντρα μου. Ἐχε γειά. (Πεθαίνει).

ΟΘΕΛ. Πῶς θάταν σκοτωμένη;

ΑΙΜ. Ποιὸς τὸ ξέρει.

ΟΘΕΛ. Τᾶκουτες ἡ ἰδία. Τῶπε· ἐγὼ εἰμαι ἀθῶος.

ΑΙΜ. Τῶπε. Θὰ μαρτυρήσω τὴν ἀλήθεια.

ΟΘΕΛ. Σὰν ψεύτρα, ἐπῆς στὴς κόλασης τὲς φλόγες!

Ἐγὼ τὴν ἐθανάτωσα,

ΑΙΜ. Ὡς τὴν κάνε!

Αὐτὸ περσότερο ἄγγελος, καὶ σὲν.

Πιὸ μαῦρο ἀκόμα δαίμονα.

ΟΘΕΛ. Εἶχε γένει.

Ἀσωτὴ· κ' ἦταν πόρνη!

ΑΙΜ. Ψέματά σου!

Δαίμονας εἶσαι.

ΟΘΕΛ. Αὐτὴ ἦταν δολερή!

Σὰν τὸ νερό.

ΑΙΜ. Μὲ τῆς φωτιᾶς τὴ βιάση

Δὲς ποῦ ἦταν δολερή· εἶχε οὐράνια πίστη!

ΟΘΕΛ. Τὴν εἶχε ὁ Κάσσιος, ρώτησε τὸν ἄντρα σου!

"Ας παιδευτῶ ἀποκάτω ἀπὸ τὰ βάθη
Τῆς κόλασης, ἀν ἦρθα δίχως δίκην
Σὲ τοῦτο τὸ ἄκρος· ὁ ἄντρας σου τὸ ξέρει!

ΑΙΜ. Ὁ ἄντρας μου;

ΘΘΕΑ. Ὁ ἄντρας σου!

ΑΙΜ. Πῶς ἦταν μοιχαλίδα;

ΘΘΕΑ. Ναι μετὸν Κάσσιο. Ὡς ἂν ἦταν πιστή,
Κι' ἂν ἐπλαθεὶς ὁ Θεὸς γιὰ μὲ ἕναν ἄλλον
Κόσμο ἀπὸ ἀτόφου καθαρὸ τοπάζει,
Δὲ θὰ τὴν ἐπουλοῦσα οὐδὲ γιὰ κείνον.

ΑΙΜ. Ὁ ἄντρας μου;

ΘΘΕΑ. Ναι αὐτὸς μοῦ τὸ πρωτόειπε.

Εἶναι ἄντρας τίμιος καὶ μισεῖ τὴν λήγδα,
Ποῦ κάθε πράξη ἀκάθαρτη ρυπαίνει.

ΑΙΜ. Ὁ ἄντρας μου;

ΘΘΕΑ. Γυναίκα, τί ρωτᾷς

Ξανά; Σοῦ τὸ εἶπα, ὁ ἄντρας σου.

ΑΙΜ. Ὡς κυρά μου!

Ἐβρήκε νὰ γελᾷ ἡ παληοκνητωπία
Μὲ τὴν ἀγάπην. Ὁ ἄντρας μου σοῦ τόπε.

Πῶς σ' ἐγελοῦσε;

ΘΘΕΑ. Ναι, γυναίκα, ὁ ἴδιος
Ὁ ἄντρας σου, ὁ καλὸς μου, ὁ τίμιος φίλος μου.

ΑΙΜ. Ἄν τόπε, μισὸς κόκκος κάθε μέρα

"Ας σέπεται ἀπ' τὴν ἀθλία τὴν ψυχὴν του!

Λέει: ψέμα στὴν καρδιά του! Αὐτὴ ἀγαποῦσε
Πάρα πολὺ τὸ βρωμερὸ τῆς ψώνι.

ΘΘΕΑ. Ἄ!

ΑΙΜ. Κάμε καὶ τὸ χειρότερο! Ὅσο ἀξίζει.

Τὸν οὐρανὸ αὐτὸ πῶκαμες, καὶ σὺ

Γι' αὐτὴν τόσο ἤσουν ἀξίος!

ΘΘΕΑ. Κάλιο σὺ πα.

ΑΙΜ. Μηδὲ μισὸ κοκκὸ ἀπ' ὅσο βαστάω

Δόνημα, ἐπὶ δὲν ἔχεις νὰ μοῦ κάμεις.

Βλάκκα, κουτέ, κι' ἀγγράμματε σὰν κόθρα,

Ἐσὺ ἔκαμες μὴν πράξη... Τὸ σπαθὶ σου

Δὲν τὸ φοβοῦμαι: ἤλπε μαρτυρήσω,

Κι' ἂν εἴκοσι ζωὲς εἶχα νὰ χάσω!

Βοήθεια ἐδῶ, βοήθεια! Τὴν κυρά μου

Σκότωσε ὁ Μαῦρος! Βοήθεια! Φόνος! Φόνος!

"Ερχονται ὁ Μοντάνος, ὁ Γρατιάνος καὶ ὁ Γιάγος.

ΜΟΝΤ. Ἐδῶ τί τρέχει; τί εἶναι στρατηγέ;

ΑΙΜ. Ἄχ ἦρθες, Γιάγος; Τώρα εἶσαι καλὰ

Ποῦ οἱ ἀνθρώποι στὴν ῥάχη σου φορτόνουν

Τὰ φοινικά τους.

ΓΡΑΤ. Λέγε μας τί τρέχει.

ΑΙΜ. Βγάλλ' τον ψεύτη τὸν ἀθλιο ἂν ἄντρας εἶσαι!

Ἐσὺ, λέει, τούπες, ποῦ ἡ γυναίκα του ἦταν

"Απιστή. Μὰ δὲν τόκαμες, τὸ ξέρω

Δὲν εἶσαι τέτοιος: μίλειε, τί ἡ καρδιά μου

Εἶναι γιομάτη!

ΓΙΑΓ. Τούπα δ,τι ἐσκεπτόμουν,

Καὶ μοναχὰ δ,τι κι' ὁ ἴδιος τόχει βρεῖ

Πιαστὸ καὶ φυσικό.

ΑΙΜ. Μὰ τούπες κι' ὄλας

Πῶς τὸν γελοῦσε;

ΓΙΑΓ. Τόπα.

ΑΙΜ. Τούπες ψέμα!

Ψέμα καὶ μισῆτὸ καὶ κολασμένο,

Μὰ τὴν ψυχὴν μου, ψέμα, ἕνα ἄθεο ψέμα!

Καὶ μετὸν Κάσσιο!—Τόπες, μετὸν Κάσσιο;

ΓΙΑΓ. Μὲ τὸν Κάσσιο, Κυρία! τὴ γλῶσσα βάστα!

ΑΙΜ. Τὴ γλῶσσα νὰ βαστάξω! Θὰ μιλήσω!

Κοίτεται ἐδῶ ἡ κυρά μου σκοτωμένη,

ΜΟΝ. καὶ ΓΡΑΤ. Ὁ Θεὸς φυλάξει!

ΑΙΜ. Κ' εἶναι τὰ ψέματά σου ἡ αἰτία τοῦ φόνου!

ΘΘΕΑ. Τὰ μάτια μὴ γουρλόνετε, εἶναι ἀλήθεια!

ΓΡΑΤ. Ἀλήθεια τρομερή!

ΜΟΝ. Τεράστια πράξη!

ΑΙΜ. Εἶναι ἄτιμο κακούργημα! Ἀτιμία!

Τὸ σκέφτομαι, τὸ ζιάζω. ὦχ, ὑποφιάζω!

Ὡς τί ἀτιμία! Στὸ νοῦ μου ἦρθε καὶ πρῶτα!

Θὰ σκοτωθῶ μονάχη μου! Ὡς ἀτιμία!

ΓΙΑΓ. Ζουρλὴ εἶσαι; πῆχινε σπῆτι σὲ προσταζώ!

ΑΙΜ. Κύριοι, ζητῶ τὴν ἄδεια νὰ μιλήσω.

Νὰ τὸν ἀκούω ἔχω χρέος, ἀλλὰ δχι τώρα!

Καί, Γιάγος, ἴσως πλιὰ σπῆτι δὲ θὰ πάω.

ΘΘΕΑ. Ὡς, ὦχ! (Πέφτει στὸ κρεβάτι).

ΑΙΜ. Κυλήσου χάμου καὶ βρυχήσου!

Τ' ἐσκότωσες τὸ πλάσμα τὸ πλιὸ ἀθῶο,

Ἄπ' ὅσα εἶδαν τὸ φῶς.

ΘΘΕΑ. Μ' εἶχε ντροπιάσει! (Σηκώνεται).

Τώρα σὲ βλέπω, θεῖε; ἐδῶ στὸ κρεβάτι!

Κοίτεται ἡ ἀνιψιά σου τὴν πνοήν της,

Εἶνε λίγη ὥρα, αὐτὰ τὰ χέρια, ἀλήθεια,

Τὴ σφάλισαν. Τὸ ξέρω πῶς ἡ πράξη

Ἀπάνθρωπη σὰς φαίνεται καὶ μαύρη.

ΓΡΑΤ. Καυμένη δεσδεμένη;— Μὰ καλὸ εἶναι

Ποῦ πέθανε ὁ πατέρας σου! Ἡ παντρεία σου

Ἦταν ὁ θάνατός του· κι' ἀπ' τὴ λύπη

Ἐκόπηκε στὴ μέση τῆς ζωῆς του

Τὸ γνέμα τὸ παληρό. Ἄν ἐξοῦσε ἀκόμα

Τὸ θέαμα θὰ τὸν ἔκανε νὰ κάμει

Κίνημα ἀπελπισμένο· μετὰ κατάρες

Θάξιωχε ἀπ' τὸ πλευρό του τὸν καλὸ του

Τὸν ἄγγελο καὶ θάπεφτε στὴν πίσσα.

ΘΘΕΑ. Ἄχ λυπηρὸ εἶναι! Μὰ τί ξέρει ὁ Γιάγος

Πῶς μετὸν Κάσσιο αὐτὴ χίλιες φορές

"Ἐκαμε τὴ ντροπή! Ὡς, κι' ὁ Κάσσιος τόπε,

Κι' ἀντάμειψε τὰ λάγνα του τὰ ἔργα

Μ' ἐκείνο τὸ σημάδι τοῦ ἔρωτά μου,

Ποῦ ἐγὼ τῆς πρωτοχάρισα! Ναι τὸ εἶδα

Στὰ χέρια του ἦταν ἕνα ἀρχαῖο μαντῆλι,

"Ἐνα θυμητικὸ ποῦ τόχει δώσει

Τῆς μάνας μου ὁ πατέρας μου!

ΑΙΜ. Οὐρανέ!

Δύναμες τοῦρανοῦ!—

ΓΙΑΓ. Δὲν ἡσυχάζεις;

ΑΙΜ. Ὁξω θὰ βγεῖ, θὰ βγεῖ! τί νὰ ἡσυχάσω;

Σὰν τὸ Βορρηᾶ ἀνοίχτ᾽ ἔνθα μιλήσω
Θεὸς κ' ἄνθρωποι καὶ δαιμόνια, ἔλοι ἔλοι,
Ἄς μοῦ φωνάζουν ἔλοι εἶναι ντροπή,
Θὰ μιλήσω!
ΓΙΑΓ. Ἐχε γνώση κ' ἔμε σπῖτι!
ΑΙΜ. Δὲν πάω.

Ὁ Γιάγος βγάξει τὸ σπαθὶ γιὰ νὰ πληγώσει
τὴν Αἰμίλια

ΓΡΑΤ. Ντροπή! Γυναικὶς θὰ σκοτώσεις;
ΑΙΜ. Ἀλαλε Μαῦρε, τὸ μαντήλι ποῦ εἶπες,
Ἐγὼ ἔτυχε νὰ τῶρω καὶ τοῦ ἀντρός μου
Τῶσκα, τί συχνὰ μὲ σοδαρότη
Ἐπίσημη, ποῦ ἀλήθεια πολὺ λίγο
Ἐτσίριζε σὲ τέτοις μικροπρέπειαι,
Μοῦχε ζητήσε! νὰ τὸ κλέψω!
ΓΙΑΓ. Πόρνη!

ΑΙΜ. Αὐτὴ στὸν Κάσσιο νὰ τὸ δώσει! Ἄχ, ὦχι!
Τὸ βρήκα ἐγὼ καὶ τῶσκα τοῦ ἀντρός μου.

ΓΙΑ. Δὲς φέμα, λέραι!

ΑΙΜ. Μὰ τὸν οὐρανό,
Λέω τὴν ἀλήθεια, κύριο! Ἀλήθεια λέω!—
Φονεῖα κουτέ!—Μὰ ἔνας ζυρλὸς μὲ μία
Τόσο κληὶ συμβίει τί θάκανε ἄλλο;
ΟΘΕΛ. Στὸν οὐρανὸ λιθάριον δὲν ὑπάρχουν
Παρὰ γιὰ τὲς βροντὲς;—Σπάνιε κκοῦργε!

Ρίχνεται νὰ σκοτώσει τὸ Γιάγο. Ὁ Γιάγος ἀπὸ
πίσω λαβώνει τὴν Αἰμίλια καὶ φεύγει.
ΓΡΑΤ. Σφριάζεται ἡ γυναικὶς! Βέβαια αὐτὴς
Σκότωσε τὴν γυναικὶα του!

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γραμὴ Πειραιῶς—Ἀλεξανδρείας

Μόλις ἐκ τῶν ἀγγλικῶν ναυπηγείων παραλειφθὲν θαλαμηγὸν «ΣΥΡΙΑ» ταχύτητος 15 μιλίων, ἀμυθῆτου πολυτελείας καὶ ἀνέσεως ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (Παραλία Τρούμπας) ἕκαστον ΣΑΒΒΑΤΟΝ ὥραν 3 μ. μ. κατ' εὐθείαν δι' Ἀλεξανδρείαν.

Γραμὴ Πειραιῶς-Θεσσαλονίκης-Καβάλλας

Γραμὴ Πειραιῶς-Κυκλάδων

Τὸ μὲ διπλοῦς ἑλικας καὶ μηχανὰς ἀρθᾶστων ταχύτητο πολυτελείας καὶ ἀνέσεως θαλαμηγὸν ἀτμόπλοιοι «ΕΣΠΕΡΙΑ» ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (Παραλία Τρούμπας).

Ἐκάστην ΤΕΤΑΡΤΗΝ, ὥραν 10.30' μ. μ., διὰ Σύρον Ἀνδρον. Κόρθιον καὶ Τήνον.

Ἐκάστην ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ, ὥραν 8ην μ. μ. κατ' εὐθείαν διὰ Θεσσαλονίκην-Καβάλλαν.

Διὰ περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθυντέον:

Ἐν Ἀθήναις. Γραφεῖα Γεν. Διευθύνσεως, ὁδὸς Ἀπελλοῦ ἀριθ. 1 καὶ εἰς τὰ Πρακτορεῖα ταξειδίων κ. κ. Θωμᾶ Κούκ καὶ Υἱοῦ, Ἀδελφῶν Γκιόλμαν καὶ Σ. Σωτιάδου, (Πλατεία Συντάγματος) καὶ Ἰωάν. Ρέντα (παρὰ τὸν ἡλεκτρικὸν σταθμὸν Ὀμονοίας).

Ἐν Πειραιεῖ. Γεν. Πρακτορεῖον, ὁδὸς Φίλωνος, 44, (ὅπου σθεν Ἀγίας Τριάδος).

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Μ. Π. Σαλβάρον, ὁδὸς Ἀντωνιάδου (Ἐκ τοῦ Πρακτορείου)

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γενικὸς Διευθυντὴς ΛΕΩΝΙΔΑΣ Α. ΕΜΠΕΙΡΙΚΟΣ

ΤΑΧΕΙΑ ΓΡΑΜΜΗ ΕΛΛΑΔΟΣ—ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Τὸ μέγα Ἑλληνικὸν ὑπερωκεάνειον

ΠΑΤΡΙΣ

Θέλει ἀναχωρήσει ἐκ Πειραιῶς μέσω Καλαμῶν-Πατρῶν κατ' εὐθείαν διὰ νέαν Ὑόρκην τὴν 15 Φεβρουαρίου
Ἐπίσης τὸ ταχύπλοον ὑπερωκεάνειον

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ

Θέλει ἀναχωρήσει ἐκ Πειραιῶς κατ' εὐθείαν διὰ Νέαν Ὑόρκην τὴν 26 Φεβρουαρίου.

Δι' ἐπιβάτας, εἰσιτήρια καὶ περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθυντέον:

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ: Πρακτορεῖον Ἐθν. Ἀτμοπλοίας ὁδὸς Ἀπελλοῦ 1. Ἀριθ. τηλ. 320.

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ: Γενικὸν Πρακτορεῖον Ἐθν. Ἀτμοπλοίας τῆς Ἑλλάδος, ὁδὸς Φίλωνος ἀρ. 44 (ὅπου σθεν Ἀγίας Τριάδος). Ἀρ. τηλ. 127.

Οἱ θέλοντες νὰ ἀπράξιτωσι θέσεις ἀνάγκη νὰ δηλώσωσι ἐγκαίρως εἰς τὰ Κεντρικὰ Πρακτορεῖα τῆς Ἐταιρίας καὶ εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἀνεγνωρισμένους ἀντιπροσώπους.

ὑποστηρίζοντες τὰ Ἑλληνικὰ ἀτμόπλοια, ὑποστηρίξτε τὴν Σημαίαν ὁας, μεγαλύνετε τὴν Πατρίδα ὁας.